

ВЪЛШЕБНИЯТ ПРЪСТЕН

Превод от италиански: Иван Тонкин, 1999

chitanka.info

Имало едно време един беден младеж. Веднъж той казал на майка си:

— Майко, ще тръгна да странствам по света. Тук на село никой не ме зачита за нищо и аз няма да успея нищо да постигна. Искам да си опитам късмета и ще видиш, че и за теб ще настанат радостни дни.

Казал и тръгнал на път.

Стигнал до някакъв град и започнал да броди по улиците. Видял една старица, която се изкачвала по стръмна уличка, носейки две големи ведра с вода и която едва дишала. Приближил се младежът до старицата и казал:

— Дайте да ви нося водата, бабке, тази тежест не е за вас.

Взел той двете ведра, занесъл ги до дома на старицата, изкачил с тях стъпалата и ги оставил в кухнята.

Кухнята била пълна с много кучета и котки, които, мъркайки, радостно се тълпели и галели около краката на своята добра господарка.

— Как да ти се отблагодаря? — попитала старицата.

— Няма защо — отговорил младежът, — нямам нужда от нищо. Просто исках да ви услужа.

— Почакай, синко — казала старицата, излязла от кухнята и се върнала с един пръстен в ръка. На външен вид той не струвал и пукнат грош. Старицата го надянала на палеца на младежа и му казала:

— Този пръстен е много ценен. Ако ти пожелаеш нещо, завърти го около палеца си и всичко ще се сбъдне. Само внимавай да не го изгубиш, тогава няма да видиш нищо добро. А за да бъда сигурна, ще ти дам една котка и едно куче, те ще те придружават навсякъде. Животните си ги бива и рано или късно ще ти потрѣбват.

Младежът ѝ благодарил дълго и после тръгнал по своя път. Но на това, което му казала старицата, той не повярвал и затова смятал, че нейните подаръци нямат никаква стойност.

„Бабешки приказки“, казал си той и дори не помислил да изпробва пръстена.

Излязъл от града, а кучето и котката вървели след него. Младежът много обичал животни и се радвал, че сега имал куче и котка. Той играл с тях, а те от радост скачали и бягали. Така и не забелязали кога навлезли в гората. Настанала нощ и младежът легнал да си почине под едно дърво, а редом с него и кучето и котката. Но

младежът не можел да заспи, защото бил много гладен. Тогава си спомнил за пръстена и си казал:

— Защо да не опитам, от опит глава не боли.

Завъртял той пръстена около палеца си и казал:

— Искам да ям и да пия!

Едва изговорил тези думи — и пред него се появили маса и три стола, а масата била отрупана с всякакви ястия и напитки. Младежът седнал, завързал си салфетка около врата, на другите столове сложил кучето и котката, завързал и на тях по една салфетка и тримата започнали да ядат лакомо. Сега младежът повяръвал на своя пръстен.

След като си похапнал, младежът се изтегнал на земята и се размечтал за чудесата, които сега можел да стори. Но най-трудното било да избира. Ту му се искало да има купища от сребро и злато, ту предпочитал каляски и коне, ту замъци и земи. На ум му идвали все нови и нови желания.

„Така ще подлудея — казал си той накрая, когато вече не можел нищо да измисли. — Много пъти съм чувал, че хората си загубват главите, когато ги споходи щастие. Но аз искам да си я запазя. За днес стига, утре пак ще видим“.

Обърнал се той на едната си страна и заспал дълбоко. Кучето легнало в краката му, а котката — до главата му, така те цяла нощ пазили господаря си.

Когато младежът се събудил, слънцето вече греело над зелените дървета, духал свеж вятър, птиците пеели и той не чувствал никаква умора. Помислил да си пожелае кон, но в гората било така хубаво, че той решил да върви пеш; помислил да си пожелае закуска, но наоколо имало такива вкусни горски ягоди, че нищо друго не му се приискало; помислил да поиска да пие, но недалеч от него течал ручей с такава бистра вода, че той от него с шепи си утолил жаждата.

Така вървял през поля и гори и накрая стигнал до голям дворец. На един от прозорците му се показала красива девойка. Когато тя видяла младежа, който с ръце в джобовете весело вървял по пътя с куче и котка, ласкаво му се усмихнала. Младежът вдигнал глава и въпреки че запазил пръстена си, в този момент загубил сърцето си по девойката.

„Ето че дойде време да поискам помощ от пръстена — помислил си той. Завъртял пръстена и си пожелал: — Нека срещу този дворец да

се издигне друг дворец, още по-хубав, и в него да има всичко, каквото душата ти поиска“.

И в миг дворецът сякаш изникнал от земята, а сам младежът се озовал вътре, като че ли е живял в него сто години, кучето стояло до своята колибка, а котката лижела лапите си край огъня.

Младежът се приближил до прозореца, разтворил го, а срещу него се намирал прозорецът с красивата девойка. Те се усмихвали един на друг, въздишали и младежът решил, че е дошъл моментът да ѝ поиска ръката. Девойката била много радостна, родителите ѝ също и след няколко дни вдигнали сватба.

Първата нощ, след многото ласки, прегръдки и целувки, младата жена го попитала:

— Кажи ми как така изведнъж твоят дворец израсна от земята като гъба?

Младежът се замислил: „Да ѝ кажа ли или да не ѝ кажа“? Но след това решил: „Нали е моя жена, а от нея не трябва да се крие нищо“. И ѝ разказал за вълшебния пръстен. След това и двамата заспали.

Но докато мъжът спял, жената тихо извадила пръстена от палеца му. След това станала, извикала слугите и казала:

— Бързо да се махаме от този дворец! Връщаме се в двореца на моите родители!

Когато се върнала вкъщи, завъртяла пръстена и казала:

— Нека дворецът на моя мъж да се измести на най-високия и стръмен връх на ей онази планина!

Дворецът изчезнал сякаш никога не бил съществувал. Тя погледнала планината и видяла, че той се озовал на самия ѝ връх.

На сутринта младежът се събудил, но не съзрял жена си до себе си. Отворил той прозореца и видял под себе си пропаст. Разтъркал очи и отново видял стръмни и дълбоки сипеи, а наоколо — снежни върхове. Поискал да завърти пръстена си, но него го нямало на ръката му; извикал прислугата — никой не се отзовавал. Дотичали само кучето и котката: те останали в двореца, защото младежът разказал на жена си за пръстена, но за кучето и котката не казал нито дума.

Отначало младежът нищо не разбирал, но след това се досетил, че за всичко е виновна неговата жена — коварна изменница. Но това не го утешавало много. Започнал той да оглежда не може ли някак да се

спусне от върха, но всички врати и прозорци били над самата пропаст. Храната в двореца щяла да стигне само за няколко дена и младежът със страх си помислил, че ще умре от глад.

Кучето и котката видели мъката на своя господар, приближили го и кучето казало:

— Не се отчайвай, господарю, ние с котката все ще намерим сред скалите някаква пътечка, за да слезем, а слезем ли долу, ще доберем и до пръстена.

— Скъпи мои зверчета — казал младежът. — Вие сте моята единствена надежда. По-скоро ще предпочета да се хвърля от скалите, отколкото да умра от глад.

Тръгнали кучето и котката на труден път: изкачвали се, спускали се надолу, скачали от стръмнина на стръмнина, от скала на скала и накрая слезли от планината. В долината течала река, трябвало и през нея да преминат. Кучето взело котката на гърба си и доплувало до другия бряг.

Стигнали те до двореца на коварната жена в късна нощ, когато всички спели дълбок сън. Те тихо се промъкнали през една пролука на входната врата. Котката казала на кучето:

— Ти остани тук да пазиш. А аз ще продължа нататък, за да видя какво може да се направи.

Незабелязано по стълбището тя се добрала до спалнята на измамницата. Но вратата била заключена и нямало как да се влезе вътре. Докато размишлявала, покрай нея неочаквано пробягнал плъх. Котката скочила и го хванала. Той бил здрав и охранен и започнал да моли котката да го помилва.

— Добре — казала тя. — Но прогризи дупка на тази врата, през която аз да мога да вляза.

Плъхът веднага се заел да гризе. Гризал, гризал той, зъбите му се затыпили, но дупката била малка и не само, че котката не можела да мине, но дори и той самият.

— Имаш ли малки? — попитала котката.

— И още как? — отвърнал плъхът. — Имам седем-осем мишлета, едно от друго по-пъргави.

— Върви и бързо доведи едно от тях — казала котката. — Ако не се върнеш — ще те намеря, където и да си, и ще те изям.

Плъхът изтичал и се върнал с едно мишле.

— Слушай, малкия — каза котката, — ако си хитър, ще спасиш твоя живот и живота на баща си. Пропълзи в стаята, качи се на леглото и извади пръстена, който е на пръста на жената, която спи там.

Мишлето влязло в стаята, но се върнало, без да носи нищо.

Котката не се отчаяла.

— Значи пръстенът е в устата ѝ. Връщай се бързо в стаята, погъделичкай я с опашка по носа, тя ще кихне и ще си отвори устата. Пръстенът ще падне, ти ще го грабнеш и веднага ще го донесеш тука.

Всичко станало така, както котката каза. След малко мишлето се върнало с пръстена. Грабнала го котката и с големи скокове заслизала по стълбището.

— У теб ли е пръстена? — попитало я кучето.

— У мен — отвърнала котката.

Излезли те от двореца и хукнали да бягат. Но в себе си кучето завиждало на котката, защото тя взела пръстена.

Стигнали до реката. Кучето казало:

— Дай ми пръстена, защото иначе няма да те пренеса на другия бряг.

Но котката не искала да му даде пръстена и те се скарали. Както се карали, котката изгървала пръстена, той се търкулнал и паднал в реката, тъкмо тогава оттам минавала една риба, която го глътнала. Но кучето уловило със зъби рибата и взело пръстена. То пренесло котката на другия бряг, но те не се сдобрили, продължили да се карат и така стигнали до господаря си.

— Донесохте ли пръстена? — попитал ги той с нетърпелив глас.

Кучето изплюло рибата, а тя — пръстена. Тогава котката каза:

— Не е истина, че кучето донесе пръстена, защото аз взех пръстена, а кучето го открадна от мен.

А кучето казало:

— Ако не бях хванал рибата, пръстенът беше загубен.

Тогава младежът започнал да ги гали и казал:

— Скъпи мои, не се карайте и двамата сте добри и полезни, аз ви обичам и двамата.

В продължение на половин час той с едната ръка галил кучето, а с другата — котката, докато те се сдобрили и останали приятели както преди.

След това той влязъл в двореца, завъртял пръстена около палеца си и казал:

— Искам моя дворец отново да си заеме предишното място, а дворецът на жена ми да дойде тук, на върха на планината.

Двата двореца веднага си сменили местата, дворецът на младежа се озовал на средата на цветущата долина, а дворецът на красавицата отлетял на острия връх, а тя вътре силно пищяла от страх.

Младежът довел в двореца майка си и тя заживяла радостните дни, които синът ѝ обещал. Кучето и котката също останали в двореца, те живеели в мир и само понякога се скарвали. Младежът използвал пръстена, но не много често, защото той бил справедлив и си казвал: „Не е добре човек да получава без труд всичко, което пожелае“.

А когато хората изкачили върха, където бил дворецът на жена му, те я намерили суха като клечка — била умряла от глад. Това била страшна смърт, но тя не заслужавала по-добър край.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.